

Podle § 231 ex. ř. jest exekuční soudce povolán, by rozhodoval o právních otázkách při rozvrhovém roku vzešlých; jest tudíž strana odpor vznášející povinná, by přednesla důvody odporu, by mohl exekuční soudce zkoumati a posouditi, jsou-li sporné jen skutkové okolnosti, či jen právní otázky. Musí býti tedy odpor při rozvrhovém roku opodstatněn skutkovým přednesem (rozh. býv. nejv. soudu ze dne 24. března 1903 čís. 4297, Právník 468/03 a rozh. čís. 3782 a 8140 sb. n. s.). Aby věřitel odpor při rozvrhovém roku dokládal, osvědčoval, exekuční řád nežádá a nebylo by to zpravidla ani možné, ježto odporující věřitel jako třetí osoba nebude míti doklady o svých tvrzeních zpravidla v rukách. Odpory, jak je dovolací rekurentka přednesla a odůvodnila, odpovídají těmto požadavkům zákona a mělo býti proto o nich věcně rozhodnuto, což soudy nižších stolic neučinily. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti a, jelikož bude třeba jednání ve smyslu § 213, druhý odstavec ex. ř., bylo zrušiti usnesení obou nižších soudů, pokud byla napadena a vrátiti věc prvému soudu k novému rozhodnutí (obdob. § 510 prvý odstavec c. ř. s.).

Čís. 13815.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Platy vykonané ručitelem nebo jiným solidárním dlužníkem po zahájeném vyrovnacím řízení nebo po jeho skončení nemají vliv na výpočet vyrovnací kvoty.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, Rv II 694/34.)

Žalovanému byla proti žalobci přisouzena pohledávka 7.542 Kč. O žalobcovu jmění bylo pak zahájeno vyrovnací řízení, k němuž žalovaný přihlásil onu pohledávku a jež skončilo vyrovnáním na 45%. Ježto žalobce nezaplatil celou první vyrovnací splátku 747 Kč 15 h, nýbrž jen 640 Kč, vedl na něho žalovaný exekuci k vydobytí celé obživlé pohledávky. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném nepřipustnosti exekuce, tvrdě, že zapravil celou vyrovnací splátku, vycházející z toho, že jeho manželka zaplatila před splatností prvé vyrovnací kvoty část pohledávky žalovaného, čímž se snížila celková pohledávka žalovaného a tím i vyrovnací kvota. O b a n i ž š í s o u d y zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolací soud má za to, že odvolatel přes odpůrcovu upomínku první splátku plně neuhradil. Podle potvrzeného vyrovnání, jež bylo skončeno 13. března 1933, měl odvolatel zaplatiti 30. dubna 1933 10% pohledávek, 30. října 1933 10%, 30. dubna 1934 10% a 30. října 1934 15%. I dle žaloby činila pohledávka žalovaného za odvolatelem podle rozsudku ze dne 6. prosince 1932: 7.452 Kč 05 h s 5% úroky ze 4.686 Kč 10 h, od 7. října 1932 a z 2.765 Kč 95 h od 11. listopadu 1932 jakož i útraty sporu 221 Kč 50 h. Připočte-li se k jistině 7.452 Kč 05 h 5% úrok ze 4.686 Kč 10 h od 7. října 1932 do dne zahájeného vyrovnání, t. j. do 5. listopadu 1932, tedy za třicet dní 19 Kč 52 h, činila pohledávka žalovaného za odvolatelem na počátku vyrovnání před jeho přijetím a schválením, celkem 7.471 Kč a 10% první splátka z toho správně činila 747 Kč 15 h (úroky z 2.765 Kč 95 h od 11. listopadu 1932, do pohledávky přirozeně započítat nelze).

Odvolatel neměl tedy kvotu, první 10%ní splátku na kvotu vypočítávati podle stavu pohledávky žalovaného za odvolatelem (a jeho manželkou) jaký byl po platu, který učinila manželka odvolatelova 10. dubna 1933, před první splátkou na vyrovnací kvotu, poněvadž přijaté vyrovnání působilo podle § 60 a 9 vyr. ř. ode dne zahájení, kdy pohledávka žalovaného za odvolatelem byla 7.471 Kč 57 h. Plat manželky odvolatelovy sice způsobil částečný zánik i dluhu odvolatelova, ale tento plat nemohl snížit nárok žalovaného na kvotu, kterou bylo vypočísti z pohledávky žalovaného v době zahájení vyrovnacího řízení. Poněvadž však odvolatel připočetl si ve svůj prospěch na úkor kvoty žalovaného částečný plat své manželky a nezaplatil 10% splátku na kvotu žalovaného podle výše pohledávky žalovaného v době zahájení vyrovnacího řízení, nesplnil včas a plně podmínku vyrovnání a je dáti za pravdu napadenému rozsudku, že celá jeho pohledávka obživla.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Právní názor odvolacího soudu o výpočtu pohledávky pro vyrovnací kvotu, odpovídá zákonu. Podle § 56 vyr. ř. jsou práva věřitelů proti ručitelům a spoludlužníkům dlužníka, který se vyrovnává, jakož i proti osobám, proti kterým přísluší věřitelům právo postihu, vyrovnáním nedotčena, pokud se oprávnění výslovně neprohlásí jinak. Potvrzeným vyrovnáním a řádným jeho splněním sprostňuje se jen vyrovnací dlužník závazku nahraditi věřitelům ztrátu, kterou utrpěli vyrovnáním; toto osvobození platí i proti rukojmím a jiným osobám, kterým přísluší právo postihu (§ 60 odst. (1) vyr. ř.), kdežto věřitelům zůstávají zachována veškerá práva proti spoludlužníkům a ručitelům. Již z těchto předpisů lze usuzovati, že platy vykonané ručitelem nebo (solidárním) dlužníkem po zahájení vyrovnacího řízení nebo po jeho skončení nemají vliv na výpočet vyrovnávací kvoty, zejména se nezmenšuje jimi výše pohledávky věřitelem přihlášené k vyrovnání nebo mu v den zahájení vyrovnacího řízení příslušející (viz §§ 9, 16, 17, 21, 22, 27 vyr. ř.) pro výpočet vyrovnací kvoty. Použil-li odvolací soud k odůvodnění svého názoru předpisu § 21 vyr. ř., učinil tak právem, poněvadž i z něho plyne, že platy po zahájení vyrovnacího řízení nebo dokonce po jeho skončení jiným solidárně zavázaným dlužníkem vykonané zůstávají pro výpočet vyrovnací kvoty nepovšimnuty. Vyrovnací kvota činila tudíž v případě, o nějž jde, 747 Kč 15 h, takže žalobce zaplacením částky 640 Kč vyrovnání včas a řádně nesplnil. Námitka dovolatelova, že by šlo nanejvýše o nezaviněné nedopatření, není odůvodněna, neboť bylo jeho povinností, by se při pochybnosti o výpočtu výše vyrovnávací kvoty zajistil zaplacením vyšší částky proti následkům případného nesplnění vyrovnání (§ 67 vyr. ř.).

Čís. 13816.

Sklep pod cizím pozemkem může býti samostatným předmětem právního a knihovního obchodu, a není závady, by i vlastnické právo k pozemku, pod kterým je sklep, i právo vlastnické ke sklepu nebylo vedle sebe vykonáváno jako plné vlastnické právo.